

Arrest

nr. 71 095 van 30 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 20 september 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 september 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 6 december 2010 een asielaanvraag in.

1.2. Uit een vergelijking van de vingerafdrukken van verzoekster via het Eurodac-systeem blijkt dat verzoekster in Italië reeds een asielaanvraag had ingediend. Op 23 mei 2011 verzoeken de Belgische autoriteiten de Italiaanse autoriteiten tot terugname van verzoekster in toepassing van artikel 16.1.e. van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-Verordening).

1.3. Daar de Italiaanse autoriteiten niet binnen de voorziene termijn gereageerd hebben op het terugnameverzoek werden zij op 9 juni 2011, in toepassing van artikel 20, § 1c van de Dublin II-Verordening verantwoordelijk geacht voor de terugname van verzoekster (tacit agreement).

1.4. Op 2 september 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, §3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten A. T. {...}
geboren te Degsa, op (in) {...}
van nationaliteit te zijn : Erithrea
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde op 05.12.2010 in België te zijn toegekomen. Eén dag later, op 06.12.2011, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde geboren te zijn in 1972 Degsa en het staatsburgerschap van Erithrea te bezitten

Uit het Eurodacverslag van 13.05.2011 blijkt dat betrokkene asiel heeft aangevraagd in Italië en één keer in Noorwegen. Op 09.06.2011 werden de Italiaanse autoriteiten er via een Tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van art. 20 §1c verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene tengevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 20 §1b van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) van het verzoek tot terugname dat hen op 23.05.2011 op basis van art. 16.1.e van de Dublin-II-Verordening werd overgemaakt.

Betrokkene verklaarde tijdens haar terugnamegehoor op de DVZ in het kader van de Dublin-II-Verordening dat dit haar eerste asielaanvraag in België is en dat ze nooit eerder ergens asiel heeft aangevraagd. Betrokkene werd daarop geconfronteerd met de resultaten in het Eurodacverslag van 13.05.2011 waarna ze toegaf dat ze asiel heeft aangevraagd in Italië en Noorwegen. Betrokkene gaf eveneens toe dat ze in Italië en Noorwegen de naam T. {...} gebruikte en dat haar dochter zowel in Italië als Noorwegen bij haar was. Betrokkene verklaarde verder dat ze in augustus 2008 vanuit Libië per bootje in Italië aankwam op het Italiaanse eiland Lampedusa. Ze zou ongeveer vier nachten in Lampedusa verbleven hebben alvorens ze werd overgebracht naar Palermo waar ze twee maanden in een opvangcentrum zou hebben verbleven. Daarna zou ze zijn overgebracht naar “Raguza” waar ze gedurende 9 maanden verbleven zou hebben en waar ze ook ziek geweest zou zijn. Vanuit “Raguza” zou ze ook naar Oslo in Noorwegen vertrokken zijn van op de luchthaven van Catania. Wanneer dit was weet betrokkene niet meer. Na haar aankomst in Oslo zou ze zich naar de politie begeven hebben om asiel aan te vragen in juli 2009. Ze zou zijn overgebracht naar het opvangcentrum van “Larbik” waar ze zes maanden verbleven zou hebben alvorens door de Noorse autoriteiten terug te worden overgebracht naar Italië. Ze zou met het vliegtuig vanuit Oslo naar Rome gestuurd zijn waar ze zich bij de Italiaanse autoriteiten zou hebben aangeboden. Of ze er asiel gevraagd heeft, stelt betrokkene niet te weten. Betrokkene stelt dat ze geen opvang gekregen zou hebben en dat ze met haar dochter enkel bij kennissen terecht kon maar dat dit een moeilijke levenssituatie was. Betrokkene stelt verder dat het leven in Italië zeer slecht was en dat ze veel erge dingen heeft meegemaakt en dat ze vaak met haar mentaal gehandicapte dochter op straat heeft moeten slapen. Ze stelt eveneens dat het moeilijk was om werk te vinden omdat ze constant voor haar dochter moest zorgen en dat ze op zeker moment verkracht zou zijn door een werkgever onder de ogen van haar dochter. Betrokkene stelt verder dat ze in Italië verbleef tot haar vertrek naar België op 04.12.2010. Betrokkene stelt dat ze met de bus van Bologna naar België reisde samen met haar minderjarige dochter waar ze op 05.12.2010 zou zijn aangekomen en één dag later het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

*Op basis van de resultaten in het Eurodacverslag van 13.05.2011 werd op 23.05.2011 voor betrokkene en haar minderjarige dochter H. N. {...} (*03.11.1995) een verzoek tot terugname op basis van art 16.1.e van de Dublin-II-Verordening overgemaakt aan de Italiaanse autoriteiten. Op 28.05.2011 hadden de*

Belgische autoriteiten nog geen antwoord van de Italiaanse autoriteiten ontvangen. Op 09.06.2011 werden de Italiaanse autoriteiten er dan ook via een Tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van art. 20 §1c verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene tengevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 20 §1b van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) van het verzoek tot terugname dat hen op 23.05.2011 op basis van art. 16.1.e van de Dublin-II-Verordening werd overgemaakt. op basis van art. 20 §1c van de Dublin-II-Verordening wordt Italië dan ook de verantwoordelijke staat en dient Italië over te gaan tot terugname van bovengenoemde persoon en haar minderjarige dochter H. N. {..} (°03.11.1995).

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten.

Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, meer bepaald in Tunesië, Libië en Egypte, betekend echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat diens asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-II-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Betrokkene toont ook op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatrieerd zal worden naar Afghanistan en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar Afghanistan vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.

De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat zij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 16 & 17). Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening is derhalve niet aan de orde.

Tijdens haar Dublin-gehoor op de DVZ van 19.05.2011 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat zij hoopt dat België de mensenrechten respecteert en dat België haar en haar dochter kunnen helpen (DVZ, vraag 19).

Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat het in Italië een zeer moeilijk leefsituatie was, het leven er slecht was ze veel erge dingen heeft meegemaakt, het moeilijk was om werk te vinden omdat ze voortdurend op haar dochter moest passen dat ze op straat diende te overnachten dat ze door een werkgever verkracht zou zijn onder de ogen van haar dochter, dient te worden opgemerkt dat betrokkene van deze verklaringen niet het minste begin van bewijs aanbrengt hetgeen op zijn minst van de

asielzoeker verwacht kan worden indien men dergelijke zwaarwichtige feiten inroept. Het is bovendien ook merkwaardig dat betrokkene wel nog weet dat ze de eerst in Italië en Noorwegen asiel aanvroeg, hetgeen ze trouwens pas toegaf na confrontatie met de resultaten in het Eurodacverslag van 13.05.2011, maar vervolgens niet meer blijkt te weten of ze na haar repatriëring door Noorwegen naar Italië al dan niet asiel heeft gevraagd.

Met betrekking tot haar gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens haar gehoor op de DVZ van 19.05.2011 dat zij niet in goede gezondheid zou verkeren en dat ze door het vele slapen op straat problemen heeft met haar knieën en andere gewrichten. Betrokkene verklaarde eveneens dat ze één kant van haar lichaam vaak verlamd aanvoelt en dat haar dochter mentaal is gehandicapt (DVZ, vraag 20). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat er in het administratief dossier van betrokkene geen enkel medisch document aanwezig is dat deze verklaringen staft. Betrokkene liet op 04.02.2011 wel een medisch attest overmaken door het opvangcentrum in Alseberg waarin dokter Ruche stelt dat betrokkene op 08.02.2011 niet aanwezig kan zijn op de DVZ omwille van een doktersafspraak voor haar dochter waarbij betrokkene's aanwezigheid noodzakelijk was (medisch attest, fax dd. 04.02.2011). De inhoud van dit medische attest, met name dat betrokkene op een bepaalde datum niet aanwezig kan zijn omdat haar dochter een doktersafspraak heeft en de aanwezigheid van betrokkene noodzakelijk is, staft echter op geen enkele wijze de verklaringen van betrokkene aangaande haar gezondheidstoestand of die van haar dochter (DVZ, vraag 20). Bovendien is dit attest het enige medische attest dat aanwezig is in het administratief dossier van betrokkene. Bovendien dient te worden opgemerkt dat deze medische motieven niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene en haar minderjarige dochter. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene of haar minderjarige dochter niet op medische verzorging kan rekening in Italië indien nodig, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene of haar minderjarige dochters niet in staat zouden zijn om te reizen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7. of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en. 16.1.e, art. 20 §1b en art. 20 §1c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003.

Bijgevolg moet bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de zeven (07) dagen en dient zij zich met haar minderjarige dochter aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), alsook de schending van artikel 22 van het Kinderrechtenverdrag.

Verzoekster betoogt als volgt:

“3. Middelen

Enig middel: genomen uit de schending van artikel 3 van het EVRM en genomen uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van artikel 22 Internationaal Kinderrechtenverdrag De asielaanvraag van verzoekster werd afgewezen als gevolg van het feit dat België zich niet verantwoordelijk acht voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekster die, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.e van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003, aan Italië toekomt. Verzoekster zal aantonen dat de Belgische Staat de terugname van verzoekster aan de Italiaanse autoriteiten niet correct heeft onderzocht en derhalve niet kon besluiten dat verzoekster en haar minderjarige dochter geen risico lopen op een onmenselijke en vernederende behandeling. De verwijderingsbeslissing berust op volgende overwegingen: {...} Verzoekster zal aantonen dat bovenvermelde argumentatie gebrekkig en

foutief is De bestreden beslissing schendt de ingeroepen artikels die terug te brengen zijn tot eenzelfde middel De terugsturingen naar Italië op basis van de Dublin verordening zijn problematisch Er bestaat een risico naar de behandeling van de asielaanvragen toe door Italië. Er bestaat tevens een probleem wat betreft het opsluiten van personen die een asielaanvraag indienen (dit gebeurt op systematische wijze) Er bestaan problemen omtrent het terugzenden van mensen naar hun land van herkomst, of naar een land buiten de Europese Unie. Tenslotte bestaan er ernstige problemen naar de opvang van asielzoekers toe. Betrouwbare en onafhankelijke bronnen maken melding van en veroordelen deze praktijken door Italië

De asielprocedure

Voor een volledig overzicht van de asielprocedure in Italië, met kritiek op bepaalde punten: Zie NA V, nr 3 juni 2009p 176 — 186, door Meester Alessandra Ricci Ascoli, jurist bij de afdeling Programma's Mensenrechtenbeleid van Amnesty International — kopie in bijlage.

De asielprocedure getoetst aan richtlijnen

Een aantal aspecten van de Italiaanse asielprocedure is in strijd met de Procedurerichtlijn van 01.12.2005 (uit voormeld artikel)

Eén strijdig aspect betreft de gang van zaken aangaande de organisatie van een gehoor. De asielzoeker wordt bijvoorbeeld niet standaard bijgestaan door een tolk. Dit terwijl de Procedurerichtlijn bepaalt dat de asielzoeker gebruik moet kunnen maken van de diensten van een tolk indien een goede communicatie dat vereist. (zie artikel 10 lid 1 onder b en artikel 13 lid 3 onder b).

- Het is daarnaast niet duidelijk of de asielzoeker in overeenstemming met artikel 13 lid 3 in staat wordt gesteld de gronden van zijn asielverzoek uiteen te zetten.

Daarnaast wordt de beslissing op de asielaanvraag niet standaard kenbaar gemaakt in een taal die de vreemdeling redelijkerwijs kan geacht worden te begrijpen.

- Overeenkomstig de Procedurerichtlijn dient een lidstaat in principe binnen 6 maanden een eerste beslissing te nemen. In vele gevallen heeft er dan nog geen nader gehoor plaatsgevonden.

- Als er beschikkingen worden genomen, ontbreekt in de meeste gevallen een deugdelijke motivering, met name als gevolg van een volstrekt onvoldoende inhoudelijk gehoor voor wat betreft de asielmotieven.

Opvang van asielzoekers in Italië

Voor een grondig overzicht van de opvang van asielzoekers in Italië wordt verwezen naar het voormeld artikel als bijlage.

Hier wordt samengevat dat het Italiaanse opvangsysteem te wensen overlaat. De Italiaanse overheid gaat ervan uit dat de vreemdelingen voor zichzelf dienen te zorgen. Er is slechts een kleine minderheid die toegang krijgt tot de opvangprojecten. Of men recht op opvang krijgt, hangt veelal af van de gemeente waar de asielzoekers zich bevinden en of in die gemeente een integratieproject bestaat.

Dat het Italiaanse opvangsysteem te wensen overlaat, wordt ook bevestigd door het rapport van Artsen Zonder Grenzen, ' Over the wall, A tour of Italys migrant centres' van januari 2010 waarvan een kopie in bijlage wordt toegevoegd.

Hierin wordt gesteld dat:

[...]"

Dergelijk beleid maakt een schending uit van artikel 3 EVRM.

In casu is zeker sprake van een risico op schending van artikel 3 EVRM aangezien verzoekster same met haar dochter naar Italië zal overgeplaatst worden. In de centra is er namelijk geen enkele mogelijkheid voor scholing of om het even welke aangepaste context voor minderjarigen. Er is geen medische opvolging. De dochter van verzoekster heeft een zware mentale / motorische achterstand met gedragsproblematiek die een permanente toezicht vergt (o.a. wegens mogelijkheid van gevaarlijke gedragingen). Met betrekking tot haar gezondheidstoestand worden volgende medische attesten toegevoegd aan het dossier:

- Medisch attest dd. 10/06/2011

Verslag Dr. Fagnart, Neuropediater-revalidatiearts

Ergotherapeutisch bilan

Kinesitherapeutisch bilan

- Psychologisch verslag

Zoals u zal kunnen vaststellen, is de voortzetting van de begeleiding noodzakelijk. Gelet op het voorgaande, had de DVZ minstens schriftelijke garanties aangaande een correcte behandeling van de asielprocedure en aangaande de mogelijkheid tot opvang, dienen te vragen aan de Italiaanse overheden. De DVZ kan niet zomaar voorbij gaan aan hetgeen hoger werd uiteengezet. Het is dus niet correct dat de DVZ motiveert dat "In casu dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden, zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten ". Dat de DVZ schriftelijke garanties had dienen

te vragen blijkt tevens uit een rapport dd 14.07.2009: *“Le HCR mène des entretiens avec des demandeurs d’asile refoulés en Libye.”* (kopie als bijlage). In de laatste paragraaf wordt gesteld dat bij afwezigheid van het vragen van schriftelijke garanties, de toegang tot de asielprocedure kan ontzegd worden aan betrokken personen en dat zodoende het internationaal rechtsprincipe van non-refoulement gehypothekeerd wordt. Er bestaat met andere woorden een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM. Dat aldus voormelde motivering niet afdoende is; Zodat, de verwijdering naar Italië in strijd is met artikel 3 EVRM en de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten eveneens niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet vereist zijn;”

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van artikel 22 van het Internationaal Kinderrechtenverdrag merkt de Raad op dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van deze verdragsbepaling, zonder evenwel aan te geven op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing geschonden wordt. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in het artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de opgeworpen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 71/3, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, alsook de artikelen 16.1.e en 20, §1b en c van de Dublin II-Verordening en naar het feit dat de behandeling van de asielaanvraag van verzoekster aan Italië toekomt. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan de formele motiveringsplicht.

Waar de verzoekende partij in essentie betoogt dat zij bij een terugwijzing naar Italië een onmenselijke behandeling dreigt te ondergaan, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

2.5. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In deze heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

2.6. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

2.7. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.8. In haar verzoekschrift betoogt verzoekster in essentie dat het terugsturen naar Italië op basis van de Dublin II-Verordening problematisch is aangezien er een probleem bestaat wat betreft het systematisch opsluiten van personen die een asielaanvraag indienen alsook het terugzenden van mensen naar hun land van herkomst of naar een land buiten de Europese Unie. Tevens bestaan er ernstige problemen voor wat betreft de opvang van asielzoekers. Verzoekster verwijst dienaangaande naar internationale rapporten. Verzoekster betoogt voorts dat er zeker sprake is van een schending van artikel 3 EVRM aangezien zij samen met haar dochter naar Italië teruggestuurd wordt. In de centra aldaar is er immers geen enkele mogelijkheid voor scholing of om het even welke aangepaste context voor minderjarigen. Evenmin is er medische opvolging. Verzoekster wijst erop dat haar dochter een zware mentale / motorische achterstand met gedragsproblematiek heeft die een permanent toezicht vergt. Ter ondersteuning hiervan voegt verzoekster enkele medische attesten aan het verzoekschrift. Verzoekster meent dan ook dat de Dienst Vreemdelingenzaken minstens schriftelijke garanties had dienen te vragen aangaande een correcte behandeling van de asielaanvraag en aangaande de mogelijkheid tot opvang.

2.9. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekster naar aanleiding van haar asielaanvraag bij de Belgische autoriteiten op 19 mei 2011 op de vraag: *“Waar en tot wanneer verbleef de asielzoeker in dit land?”* antwoordde: *“Italië: KV geeft aan dat ze vanuit Libië met een bootje in Italië is aangekomen te Lampedusa in 08/2008 (exacte data onbekend). Ze verbleef ongeveer vier nachten in Lampedusa waarna ze naar Palermo werd overgebracht. In Palermo verbleef ze ongeveer twee maanden in een opvangcentrum. Daarna werd ze overgebracht naar Ragusa (fonetisch neergeschreven naar uitspraak KV) waar ze 9 maanden lang heeft verbleven. Ze was in die periode ook ziek. Vanuit Ragusa is ze ook naar Noorwegen vertrokken, ze zegt vanop de luchthaven van Catania naar Oslo in Noorwegen te zijn gevlogen (exacte datum onbekend). Noorwegen: Onmiddellijk na aankomst in Oslo heeft ze zich naar de politie begeven en er asiel aangevraagd (07/2009, exacte data onbekend). Ze werd overgebracht naar een opvangcentrum in de plaats Larvik (fonetisch neergeschreven naar uitspraak van KV). In Larvik verbleef ze zes maanden waarna ze door de Noorse autoriteiten met het vliegtuig werd terug gestuurd naar Italië. 2de verblijf in Italië: KV werd met het vliegtuig terug gestuurd door de Noorse autoriteiten van Oslo naar Rome (exacte aankomstdatum onbekend). Ze heeft zich bij de autoriteiten aangeboden (maar weet niet of ze asiel heeft aangevraagd) maar kreeg geen opvangplaats toen ze in Italië toekwam en kon met haar dochter enkel bij kennissen terecht maar dat was ook een zeer moeilijke levenssituatie. Het leven in Italië was zeer slecht, ze heeft veel erge dingen meegemaakt en heeft vaak met haar mentaal gehandicapte dochter op straat moeten overnachten. Het was zeer moeilijk voor KV om er werk te vinden omdat ze constant moet zorgen voor haar dochtertje. KV geeft ook aan dat ze verkracht werd door een werkgever van haar, haar dochter heeft dit zien gebeuren. KV geeft aan dat ze in Italië heeft verbleven tot haar vertrek naar België. Ze vertrok op 04/12/2010 met de bus vanuit Bologna naar België waar ze toekwam op 05/12/2010”. Op de vraag: “Hoe is de gezondheidstoestand van de asielzoeker?” antwoordde verzoekster: “KV zegt niet in goede gezondheid te verkeren, door het vele slapen op straat heeft ze problemen met haar knieën en andere gewrichten gekregen. Ze zegt ook dat één kant van haar lichaam vaak verlamd aanvoelt. Haar dochter is mentaal gehandicapt.”*

2.10. In de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij aangaande deze verklaringen als volgt: *“Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat het in Italië een zeer moeilijk leefsituatie was, het leven er slecht was ze veel erge dingen heeft meegemaakt, het moeilijk was om werk te vinden omdat ze voortdurend op haar dochter moest passen dat ze op straat diende te overnachten dat ze door een werkgever verkracht zou zijn onder de ogen van haar dochter, dient te worden opgemerkt dat betrokkene van deze verklaringen niet het minste begin van bewijs aanbrengt hetgeen op zijn minst van de asielzoeker verwacht kan worden indien men dergelijke zwaarwichtige feiten inroept. Het is bovendien ook merkwaardig dat betrokkene wel nog weet dat ze de eerst in Italië en Noorwegen asiel aanvroeg, hetgeen ze trouwens pas toegaf na confrontatie met de resultaten in het Eurodacverslag van 13.05.2011, maar vervolgens niet meer blijkt te weten of ze na haar repatriëring door Noorwegen naar Italië al dan niet asiel heeft gevraagd. Met betrekking tot haar gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens haar gehoor op de DVZ van 19.05.2011 dat zij niet in goede gezondheid zou verkeren en dat ze door het vele slapen op straat problemen heeft met haar knieën en andere gewrichten. Betrokkene verklaarde eveneens dat ze één kant van haar lichaam vaak verlamd aanvoelt en dat haar dochter mentaal is gehandicapt (DVZ, vraag 20). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat er in het administratief dossier van betrokkene geen enkel medisch document aanwezig is dat deze verklaringen staft. Betrokkene liet op 04.02.2011 wel een medisch attest overmaken door het opvangcentrum in Alsemberg waarin dokter Ruche stelt dat betrokkene op 08.02.2011 niet aanwezig kan zijn op de DVZ omwille van een doktersafspraak voor haar dochter*

waarbij betrokkenes aanwezigheid noodzakelijk was (medisch attest, fax dd. 04.02.2011). De inhoud van dit medische attest, met name dat betrokkene op een bepaalde datum niet aanwezig kan zijn omdat haar dochter een doktersafspraak heeft en de aanwezigheid van betrokkene noodzakelijk is, staat echter op geen enkele wijze de verklaringen van betrokkene aangaande haar gezondheidstoestand of die van haar dochter (DVZ, vraag 20). Bovendien is dit attest het enige medische attest dat aanwezig is in het administratief dossier van betrokkene. Bovendien dient te worden opgemerkt dat deze medische motieven niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene en haar minderjarige dochter. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene of haar minderjarige dochter niet op medische verzorging kan rekening in Italië indien nodig, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene of haar minderjarige dochters niet in staat zouden zijn om te reizen.”

2.11. Tegenover het motief in de bestreden beslissing dat haar asielaanvraag zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht, stelt verzoekster in haar verzoekschrift dat op basis van recente rapporten duidelijk blijkt dat de omzetting van onder meer de Procedure-richtlijn en de Opvangrichtlijn niet correct gebeurde, en dat een aantal aspecten van de Italiaanse procedure in strijd is met deze richtlijnen. Deze informatie betreft zij uit een door haar bijgevoegd rapport met de titel *“Asiel in Zuid-Europa”*, van de hand van A. Ricci Ascoli, jurist bij de afdeling Programma’s Mensenrechtenbeleid van Amnesty International. Dit algemeen artikel volstaat op zich evenwel niet om aan te nemen dat er een schending is van artikel 3 van het EVRM. Meer nog: de auteur zelf schrijft in haar inleiding dat ze *“niet denk(t) dat met succes een Dublinoverdracht kan worden voorkomen.”* Bovendien blijkt dat het artikel zelf aangeeft dat het rapport aangaande de verhoren door de Commissione Centrale dateert van 2005 en dat de Commissione Centrale ondertussen is opgevolgd door de Commissione Nazionale, alsook dat het niet bekend is of de manier van horen en de lengte en de inhoud van de interviews is gewijzigd. Voorts blijkt het verslag een aantal onzekerheden weer te geven en zich grotendeels toe te spitsen op de specifieke problemen die asielzoekers die via het eiland Lampedusa in Italië aankomen, ondervinden. Aangezien verzoekster door de Belgische autoriteiten zal worden overgedragen aan de Italiaanse overheid, toont zij op geen enkele wijze aan dat deze informatie erop wijst dat een schending van artikel 3 van het EVRM dreigt. Hetzelfde kan worden gesteld met betrekking tot het door haar bijgevoegde internetartikel met als titel *“Le HCR mène des entretiens avec des demandeurs d’asile refoulés en Libye”* dat ook specifiek betrekking heeft op de bootvluchtelingen die voor het eiland Lampedusa toekomen. Bovendien dient opgemerkt dat het artikel *“Over the wall A tour of Italy’s migrant centres”*, handelt over bezoeken die artsen zonder grenzen aan Italiaanse migrantencentra gebracht heeft gedurende de periode 2008 en 2009, zodat de informatie die daarin vervat is bezwaarlijk als recent kan worden beschouwd.

2.12. De Raad dient daarnaast vast te stellen dat verzoekster zelf verklaarde dat zij vanuit Libië met een bootje de eerste keer in Italië is toegekomen en dat zij na een verblijf van vier nachten in Lampedusa naar Palermo werd overgebracht alwaar zij twee maanden zou verbleven hebben in een opvangcentrum. Daarna zou ze naar Ragusa zijn overgebracht alwaar ze negen maanden verbleven heeft. Uit deze verklaringen blijkt duidelijk dat verzoekster, ook al was zij een asielzoekster die via Lampedusa is aangekomen in Italië, wel degelijk gedurende haar maandenlange verblijf in Italië opvang genoten heeft. De tweede keer dat zij in Italië was verklaarde verzoekster geen opvang gekregen te hebben maar niet te weten of ze dan asiel heeft aangevraagd. Uit deze verklaringen kan afgeleid worden dat verzoekster zelf twijfelt of zij wel een tweede keer asiel heeft aangevraagd en aldus nalaat aan te tonen dat zij haar wens tot het indienen van een asielaanvraag opnieuw kenbaar heeft gemaakt aan de Italiaanse autoriteiten. Gelet op de vaststellingen dat verzoekster bij het kenbaar maken van haar wens tot het indienen van een asielaanvraag wel degelijk opvang heeft genoten in Italië en dat zij geenszins zeker weet of ze wel een tweede keer asiel heeft aangevraagd, kan niet geconcludeerd worden dat Italië zijn verplichtingen niet zou nakomen of dat verzoekster bij een terugkeer naar Italië en bij het kenbaar maken van haar wens tot het indienen van een asielaanvraag aldaar geen opvang zou genieten. Waar verzoekster nog voorhoudt als zou er geen scholing noch aangepaste context zijn voor minderjarigen en er evenmin medische opvolging is, dient vooreerst gesteld dat verzoekster dit geenszins aangehaald heeft in haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Zoals uit voorgaande blijkt heeft verzoekster maandenlang in Italië verbleven alwaar zij, nadat zij een asielaanvraag had ingediend, samen met haar dochter in opvang gezeten heeft. Hoewel verzoekster specifiek gevraagd werd waarom zij in België asiel aanvroeg en zij de mogelijkheid heeft gehad alle elementen aan te halen inzake haar verblijf in Italië en de mogelijke problemen aldaar, mogelijkheid die verzoekster klaarblijkelijk ook aangegrepen heeft, gelet op andere problemen die zij heeft aangehaald naar aanleiding van haar tweede verblijf in Italië, dient vastgesteld dat het in dergelijke context minstens merkwaardig is dat verzoekster geen

enkele melding maakt van de problemen waarmee haar dochter in opvang geconfronteerd werd doch dit gegeven pas voor het eerst aanhaalt voor de Raad, zodat dergelijke vaststelling afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van deze verklaringen. Bovendien laat verzoekster na enig bewijs voor te leggen van haar beweringen dat haar dochter in Italië verstoken zou blijven van scholing of een aangepaste context gelet op haar minderjarigheid of nog, dat omwille van haar medische problemen er een schending zou zijn van artikel 3 EVRM nu er geenszins indicaties voorliggen waaruit blijkt dat haar dochter, moest het nodig zijn, niet zou kunnen behandeld worden in Italië. Het rapport van Artsen Zonder Grenzen waarnaar verzoekster verwijst stelt geenszins dat er geen scholing zou zijn voor minderjarige asielzoekers zoals de dochter van verzoekster. Evenmin blijkt hieruit dat er geen medische assistentie of opvolging is in de opvangcentra. Integendeel, het rapport maakt melding van gezondheidshulp die in de centra aanwezig is. Het rapport haalt voorts enkele moeilijkheden aan waarmee het personeel geconfronteerd wordt in sommige centra. Evenwel kan hieruit niet afgeleid worden dat verzoeksters dochter verstoken zou blijven van de nodige medische verzorging of dat zij niet zou kunnen genieten van andere medische verzorging dan deze voorhanden in de centra. Uit het artikel van Ascoli dat verzoekster voorlegde blijkt trouwens dat asielzoekers dezelfde rechten op medische voorzieningen hebben als Italiaanse onderdanen. Er zouden wel vreemdelingen zijn die verklaard hebben dat hen dit geweigerd werd, doch zoals het artikel stelt, liggen van deze beweringen geenszins bewijzen voor. De medische getuigschriften die verzoekster thans bij het verzoekschrift voegt maken melding van het feit dat verzoeksters dochter een ernstige mentale achterstand heeft en dat zij permanent toezicht moet hebben, hetgeen de bestreden beslissing evenwel niet verhindert, nu verzoekster, als ouder en voornaamste zorgdrager van haar dochter, zich samen met haar dochter naar Italië dient te begeven om aldaar haar asielaanvraag in te dienen. Uit niets blijkt dat verzoekster zou gescheiden worden van haar dochter. Voorts blijkt dat verzoeksters dochter aangepast onderwijs nodig heeft doch, zoals reeds hoger gesteld, blijkt geenszins dat dergelijk onderwijs niet voorhanden zou zijn in Italië.

In de mate dat uit deze medische attesten al afgeleid kan worden dat verzoekster dochter ernstig ziek is, dient bovendien te worden gewezen op het arrest nr. 26.565/05 van 27 mei 2008 van het EHRM, de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk. In dit arrest geeft het Hof een overzicht van haar jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) en waarin de principes worden herhaald die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. Het Hof bevestigt dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijke geval ("*a very exceptional case*"), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §42). Het Hof heeft in het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk de hoge drempel zoals gehanteerd in voornoemd arrest D. t. Verenigd Koninkrijk behouden. Door zelf een overzicht van haar rechtspraak te geven van 1997 tot aan het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk en door de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke vreemdeling moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Zoals hoger reeds gesteld blijkt geenszins dat verzoeksters dochter, indien dit al noodzakelijk zou zijn, in Italië verstoken zou blijven van de nodige medische verzorging.

De Raad wijst er tenslotte op dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzoekster de mogelijkheid biedt om de overdracht naar Italië door zijn diensten te laten organiseren waarbij zij de Italiaanse autoriteiten op voorhand in kennis stellen van de overdracht en aldus aangepaste opvang kan voorzien worden. De gemachtigde wijst erop dat alle maatregelen genomen zullen worden opdat de overdracht naar Italië in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt aldus dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid rekening heeft gehouden met de verklaringen van verzoekster en met de specifieke situatie waarin zij en haar dochter verkeren. In dit kader ziet de Raad niet in waarom de gemachtigde bijkomende schriftelijke garanties had dienen te vragen aan de Italiaanse autoriteiten en dit los van de vaststelling dat hiertoe geen verplichting rust op de gemachtigde.

Verzoekster maakt met haar betoog geen schending van de door haar op ontvankelijke wijze aangehaalde bepalingen aannemelijk.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER